

[Uhrskov.]

og i de tilfælde, hvor det lykkes, er det godt. Men i en lang række tilfælde vil det næppe lykkes, og derfor skal vi ligesom måske prøve at sætte et sikkerhedsnet op, der alene er et sikkerhedsnet, så man ikke fornemmer, at konsulenten lige bag ved masken har et mægtigt ønske om at manipulere, om at trække den pågældende tilbage til det normpres, som vedkommende netop er flygtet fra. Jeg ved ikke, under hvilken lovgivning det må ske, men det må i alt fald være sådan, at vi må regne med, at et mindretal af de yngre for bestandig er stået af dette race, og vi må formentlig se i øjnene, at vi ikke skal prøve at hive dem tilbage, men bare give dem den sikkerhed mod at ligge og dø på gaden, som vi skylder dem. Vi må være meget tilbageholdende med at presse på for at trække dem tilbage. Resocialiseringen skal være et tilbud; men kun et tilbud, og man skal ikke regne med, at der altid vil blive taget imod det.

I ungdomsoprøret vil der ske det, at nogle få glider ind i samfundet igen, en vis, mindre gruppe vil gå til bunds, og en eller anden større del vil måske formå fortsat at bygge op en miniaturekultur midt i samfundet. Den dionysiske kulturs genopståen i dette århundrede, som man har talt om, må vi i alt fald være klar over vi skal leve med.

Jeg tror endelig om det, der er den egentlige årsag til diskussionen i dag, nemlig spørgsmålet om fastholdelse af den skærpende af loven, der fandt sted for et par år siden, at skærpselen kan man fastholde, men den vil ikke løse noget problem. Forøgelsen af hashrygning er sket støt på trods af den skærpede lov, forbudspolitikken holder ganske enkelt ikke. Det er også derfor, man har valgt at tale om alle mulige andre ting i dag, om alle mulige andre foranstaltninger, man ønsker at igangsætte ud fra den bedste vilje. Det er rigtigt at gøre det, men selve fastholdelsen af 6 års skærpselen er en strudsepolitik, og det er en strudsepolitik at opretholde forbudet.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil gerne begynde med at takke alle ordførerne for folketingets partier, der har givet tilslutning til de forslag, jeg har forelagt her om ændring dels af loven om euforiserende stof-

fer, dels af straffeloven, som jo hører under justitsministeriet.

Man var enig om sidste år, da man behandlede narkotikaproblemerne i folketingsudvalget, at man gerne ville vende tilbage til spørgsmålet her i folketinget, og derfor indførte man dengang disse revisionsbestemmelser. Man var også enig om, at der var en sammenhæng mellem mange problemer og mange forhold, der berørte de forskellige ministerier, og derfor var den fremsættelse, jeg kom med her i folketinget, samtidig en redegørelse for de synspunkter, som regeringen havde; talen var udformet på den måde, at de forskellige ministre havde redegjort for hver sit område. Derfor er det også naturligt, at vi i dag er flere ministre, der i forbindelse med den debat, der har været, tager ordet vedrørende det område, som hver især har særligt at varetage.

Det er fremgået af debatten, at alle har lagt vægt på, at det oplysende og det forebyggende arbejde er det, man må sætte særlig ind på for at undgå, at andre unge kommer ind i den ulykke, det er at begynde at ryge cannabis eller senere hen de hårde stoffer, og jeg kan også godt sige, at vi fra regeringen lagde stor vægt på de forslag, som kulturministeren har redegjort for, og de synspunkter, kulturministeren redegør for i min fremsættelse, samt den udvidelse af antallet af konsulenter, som undervisningsministeren omtalte.

Jeg tror også, som flere af ordførerne har været inde på, at det oplysende arbejde gennem massemedierne er helt afgørende nødvendigt, men mange af ordførerne har også været inde på, at det, der var behov for, var en mentalitetsændring og en bedre forståelse mellem den ældre og den yngre generation. Der er fremsat flere synspunkter herom både af ordførere og af talere uden for ordførerrækken. Vi kan vel alle sammen sige, at vi kan godt se, at der er problemer, men vi har ikke, heller ikke disse talere, kunnet finde frem til, hvordan vi bestemt skulle løse den og den opgave. Var det så enkelt, at vi vidste koncentreret, hvad det var, vi skulle gøre for at undgå, at de unge kom ind i den ulykke, det er, så er der vist ingen tvivl om, at så var vi parat alle sammen til at medvirke hertil.